

[Enggaard.]

tiets ordfører, hr. Per Hækkerup, fremkom med samme påstand — at der ikke er noget væsentligt tilbage af regeringens indkomspolitik. Der er betydelige elementer i behold, og virkningen vil vise sig at blive af væsentlig betydning for den kommende tids økonomiske udvikling i forhold til den udvikling, som ellers ville være kommet, hvis man ikke havde foretaget sig disse afgørende skridt.

Den del af indkomspolitikken, der vender sig mod det offentlige lønområde, har respekteret den ramme for lønfremgang på ca. 4 pct., som var udstukket i regeringens plan for indkomspolitik. Det gælder for offentligt ansatte såvel som for pensionistområdet. Ændringer i dyrtidsreguleringen er tilsvarende indført og tjener det formål at undgå en købekraftsudvidelse i en situation, hvor der ikke er en rimelig baggrund for den i den økonomiske situation, produktionens størrelse, bytteforholdet til udlandet osv. Organisationerne på arbejdsmarkedet har i hovedsagen ikke været særlig behjælpelige med at føre en indkomspolitik ud i livet. Dette kan man beklage, fordi det vel ikke mindst er i erhvervslivets egen interesse, at pris- og omkostningsniveauet holdes nede af hensyn til den internationale konkurrenceevne.

Den prisstabilitet, som har præget vinterhalvåret, skyldes navnlig prisstoploven, der viste sig at være effektiv. Den er som bekendt nu afløst af en prislov med smidigere regler, men hvor der alligevel er en vis bremse på prisudviklingen og en bremse på længdningen. Til dette formål tjener også den forlængelse af prisstoppet, som igennem prisloven er fastsat for forskellige offentlige ydelser, som kommuner og koncessionerede selskaber leverer. En tilbageholdenhed med forhøjelse af statens takster tjener det samme formål og er i virkeligheden medvirkende til at holde erhvervenes omkostninger længere nede, end de ellers ville være.

Indkomspolitikken må ses som et led i den samlede økonomiske politik, og det er samspillet mellem de enkelte bestanddele af indkomspolitikken og de øvrige led i den økonomiske politik, som har sin virkning. Et samvirke mellem indkomspolitikken og en tilbageholdenhed i de offentlige drifts- og anlægsudgifter har en sådan virkning. Jeg

skal her minde om, at denne tilbageholdenhed i offentlig anlægsvirksomhed, herunder kassation af for dyre projekter, nu synes at have ført til vigende priser for visse dele af anlægsområdet.

Det afgørende problem for dansk økonomi er fortsat valutaudviklingen. Den sidste del af 1970 og foråret 1971 har vist en relativ bedring i takt med en dæmpning af forbruget, der er sat ind som et resultat af den førte økonomiske politik. Men det er værd at understrege, at der fortsat er anledning til at betragte valutasituationen med alvor. Målet må fortsat være, at der tilvejebringes balance i løbet af det næste par år, og det sætter naturligvis en grænse for, hvor stort vort forbrug kan være, og dikterer i virkeligheden en stram finanspolitik gennem skatter og afgifter. I det omfang en lettelse af den økonomiske politik kan finde sted, bør dette efter venstres opfattelse komme pengepolitikken til gode, således at i første række de produktive investeringer kan nyde godt af en rigeligere kredit og en lavere rente. En begyndelse hertil er gjort igennem to diskontosænkninger for nylig, og hensynet til erhvervenes produktionsvilkår må efter venstres mening gå forud for andre hensyn.

Offentlige besparelser må være et centralt led i den økonomiske sanering. Derved frigør man ressourcer for produktionen, og vi behøver en sådan overføring af ressourcer fra det offentlige område til produktionen. Regeringens spareplan i forbindelse med finansloven for 1971-72 kom til at betyde en afgørende vending i den almindelige opfattelse af offentlige besparelser. Dette skete vel ikke så meget i kraft af, at der blev skåret knap 1 milliard kr. bort for det første år og mere end 3 milliarder kr. over en 4 års periode. Men der blev med denne sparebejævnelse taget principiel stilling til, at også lovbundne udgifter kan tages op til ændring. En række love blev efterfølgende ændret her i tinget under stor offentlig opmærksomhed. Oppositionen har i almindelighed taget det standpunkt at gå imod disse besparelser. Dette er uforståeligt for mig. Det kan umuligt være et dogme, at én gang indførte udgifter skal bestå urørt, selv om udviklingen måske for længst har fjernet eller har ændret baggrunden for en offentlig ydelse. Der bør efter venstres op-